

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/185/2018
Identifikačné číslo spisu: 1314217749
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Katarína Beniačová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1314217749.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ U. F., bývajúcej v O., Y. mýto XD, zastúpenej JUDr. Martou Sústrikovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Kresánkova 1, 2/ Q. B., bývajúcej v O., I. 3, zastúpenej spoločnosťou Jurek, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Páričkova 15, adresa na doručovanie: Mostová 2, Bratislava, IČO: 47 253 983, proti žalovanej A. Q., bývajúcej v O., Z. 4, zastúpenej JUDr. Evou Hrinkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Hečkova 18, o zaplatenie 18 000,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11 C 420/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. januára 2018 sp. zn. 9 Co 44/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyne 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. mája 2016 č. k. 11 C 420/2015-136 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyniam každej po 9 000,- eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej tiež uložil povinnosť nahradiť žalobkyniam trovy konania každej vo výške 100 %. V odôvodnení rozsudku uviedol, že strany sporu sú podielové spoluvlastníčky nehnuteľnosti, nachádzajúcej sa v katastrálnom území Vinohrady, zapísanej na LV č. XXX, a to žalobkyne v podiele každá po 1/6-ine a žalovaná v podiele 4/6-ín. Súd prvej inštancie pri posudzovaní uplatnených nárokov žalobkýň vychádzal z toho, že právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci v miere zodpovedajúcej jeho podielu, pričom zároveň uviedol, že ak existujúce pomery neumožňujú realizáciu tohto práva, patrí mu za to zodpovedajúca náhrada. Dospel k záveru, že žalovaná užíva predmetné nehnuteľnosti nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, ktorý je 2/3 k celku od roku 2012, pričom v konaní bolo preukázané, že žalovaná v dome býva, užíva ho, spolu s otcom a manželom tvorili spoločnú domácnosť. Za právne irelevantnú označil súd prvej inštancie okolnosť, že časť nehnuteľnosti užíva okrem žalovanej aj otec strán sporu. Súd prvej inštancie napokon konštatoval, že

žalovanej vznikla povinnosť poskytnúť žalobkyniam náhradu v konaní, nakoľko nebolo preukázané, že by sa sestry dohodli na spôsobe užívania nehnuteľnosti, ani to, že by žalovaná užívala nehnuteľnosť so súhlasom žalobkýň. Výšku náhrady stanovil na základe odborného vyjadrenia, podľa ktorého mesačná náhrada za spoluvlastnícky podiel vo výške 1/6-iny predstavuje sumu 216,- eur. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 151 ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 11. januára 2018 sp. zn. 9 Co 44/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) a žalobkyniam priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že žalovaná vzniesla v konaní námietku premlčania nedôvodne, keďže ak sa podielový spoluvlastník domáha náhrady vo forme peňažného plnenia voči druhému spoluvlastníkovi za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ide o nárok, ktorý vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 OZ v spojení s § 123 OZ, a teda nejde o právny vzťah vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd konštatoval, že toto právo je nepochybne majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ a pokiaľ žalobkyne podali žaloby dňa 28. júla 2014, resp. 25. júla 2014 domáhajúc sa peňažnej náhrady späť za obdobie od 1. septembra 2012, uplatnili si svoje nároky včas. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, keď uviedol, že z vykonaného dokazovania je nutné vyvodiť záver, že žalovaná ako jedna zo spoluvlastníčok predmetnej nehnuteľnosti túto užívala v celom rozsahu s tým, že žalobkyne sa na užívaní predmetnej nehnuteľnosti v rozhodnom období nepodieľali vôbec. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Prípustnosť dovolania odvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil, alternatívne zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Uviedla, že súd nesprávne ustálil, že užívanie nehnuteľnosti tretou osobou - otcom strán sporu je užívaním nehnuteľnosti samotnou žalovanou a teda, že žalovaná užíva nehnuteľnosti nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu 2/3 k nehnuteľnostiam. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na právne závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 184/2010, od ktorých sa odvolací súd podľa názoru žalovanej odklonil. Žalovaná namietala, že právny záver odvolacieho súdu o tom, že užívanie spoločnej nehnuteľnosti otcom strán sporu je „užívaním spoločnej nehnuteľnosti samotnou žalovanou“, je právne neudržateľný a nesprávny aj vzhľadom k skutočnostiam, že otec strán sporu býval v tejto nehnuteľnosti takmer 50 rokov a v roku 2012 sa rozhodol svoj podiel na nehnuteľnostiach darovať žalovanej, pričom v rodinnom dome najprv býval na základe svojho vlastníckeho vzťahu a následne so súhlasom všetkých svojich dcér. Uzavrela, že otec strán sporu býval v spoločnej nehnuteľnosti ako tretia osoba, a nie ako člen domácnosti žalovanej. Žalovaná navyše uviedla, že požadovať od nej kompenzáciu za to, že užíva spoločnú nehnuteľnosť nad mieru svojho spoluvlastníckeho podielu výlučne v dôsledku toho, že v spoločnej nehnuteľnosti trávil posledné roky svojho života otec strán sporu, je v rozpore s dobrými mravmi. Napokon skonštatovala, že napadnuté rozhodnutie nemá oporu v platnej právnej úprave, keď nerozlišuje právne vzťahy medzi spoluvlastníkmi, teda ich vnútorné vzťahy navzájom, a právne vzťahy spoluvlastníkov týkajúce sa spoločnej veci navonok voči tretím osobám, ktoré sa riadia ustanovením § 139 ods. 1 OZ.

4. Žalobkyňa 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a v predmetnej veci nie je daná prípustnosť dovolania pre neexistenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 odsek 1 písm. a/ C.s.p. Vyslovila, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 184/2010, na ktorý sa v dovolaní odvoláva žalovaná, nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ako to vyžaduje ustanovenie § 421 ods. 1 C.s.p. Podľa názoru žalobkyne 1/ vec bola po právnej stránke v celom rozsahu posúdená správne, keďže bolo správne zistené, že žalovaná rodinný dom užívala a spolu s otcom a manželom tvorili spoločnú domácnosť. Za tohto skutkového stavu nebolo možné užívanie rodinného domu otcom strán sporu právne posúdiť ako užívanie časti domu tretou osobou a tým dovodiť záver, že žalovaná nehnuteľnosť neužívala nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Žalobkyňa 1/ považovala námietky žalovanej ohľadom jej starostlivosti o otca a o čase jej nast'ahovania

do rodinného domu za nepravdivé a účelové a konštatovala, že nárok uplatnený v tomto konaní nemožno kvalifikovať ako rozporný s dobrými mravmi.

5. Žalobkyňa 2/ vo svojom vyjadrení uviedla, že v danom prípade nie je daný dovolací dôvod, pričom vec je v celom rozsahu posúdená po právnej stránke správne. Z dovolania jej nie je zrejmé, v čom dovolateľka vidí rozpor s ustálenou rozhodovacou praxou a akými rozhodnutiami. Žalobkyňa 2/ ďalej uviedla, že nárok, ktorý je predmetom tohto konania nemožno kvalifikovať ako rozporný s dobrými mravmi, práve naopak, jeho nepriznanie by bolo v zjavnom nepomere s morálnymi aspektami, a to kvôli špekulatívnym a manipulatívnym praktikám žalovanej vo vzťahu k rodine a žalobkyniam. Žiadala, aby dovolací súd odmietol dovolanie.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu; dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Procesné účinky teda dovolanie vyvolalo po tomto dni. Podmienky, za ktorých možno podať dovolanie (a účinky vyvolané podaním dovolania), bolo preto potrebné posudzovať podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa.

8. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C.s.p. treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

9. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní nižších súdov, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

11. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 C.s.p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.).

13. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 C.s.p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016 a 6 Cdo 113/2017).

14. Ak nemá dovolanie prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k znemožneniu meritórnemu dovolaciemu prieskumu a odmietnutiu dovolania, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p. ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016) a súčasne musí byť aj preukázané, že skutočne ide o niektorý z predpokladov prípustnosti dovolania (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne).

15. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

16. „Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ je vyjadrená predovšetkým v rozhodnutiach alebo stanoviskách najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu nespochybnili názory obsiahnuté v rozhodnutí dosiaľ nepublikovanom, alebo dokonca tieto názory akceptovali, prípadne myšlienkovy na ne nadviazali a rozviedli alebo z nich vychádzali (3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017, 6 Cdo 129/2017, 8 Cdo 33/2017).

17. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C.s.p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p. ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 208/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 14/2017, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 221/2017).

18. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o

situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

19. Žalovaná, vyvodzujúc prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., zastáva názor, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky (posúdenie právneho vzťahu spoluvlastníkov týkajúceho sa spoločnej veci navonok voči tretej osobe) odklonil od právnych záverov, ku ktorým dospela ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu.

20. Dovolaateľka tvrdí, že odvolací súd sa v danom prípade odklonil od právnych záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 184/2010, v ktorom najvyšší súd okrem iného konštatoval, že opodstatnenosť uplatneného nároku nemôže byť odôvodňovaná existenciou nároku žalobcov voči tretej osobe (nevlastníkovi) užívajúcej druhú polovicu spoločného pozemku, a že spoluvlastníkom nárok v prípade, ak iný spoluvlastník užíva časť veci v rozsahu, ktorý neprevyšuje jeho spoluvlastnícky podiel, nevzniká. Uviedol, že nevyhnutným predpokladom nároku spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu.

21. V uvedenej súvislosti je potrebné uviesť, že v žalovanou označenom rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 184/2010 najvyšší súd skutočne riešil obdobnú otázku nastolenú v prejednávanej veci (nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu za okolnosti, kedy užíva nehnuteľnosť aj tretia osoba), avšak najvyšší súd v tejto veci dospel k odlišným skutkovým záverom ako súdy nižších inštancií v prejednávanej veci. Dôvodom, pre ktorý najvyšší súd v danej veci zrušil rozhodnutie dovolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie bolo nesprávne právne posúdenie v otázke opodstatnenosti uplatneného nároku, keď zistil, že žalovaný sa užívaním časti spoločného pozemku nepodieľal na úžitkovej hodnote tejto veci vo väčšom rozsahu, než zodpovedá jeho spoluvlastníckemu podielu, a preto mu nevznikla povinnosť na náhradu voči žalobcom ako spoluvlastníkom neužívajúcim vec v rozsahu svojich podielov. V prejednávanej veci odvolací súd zhodne s názormi najvyššieho súdu vyjadrenými v spomenutom rozhodnutí konštatoval, že obsahom (spolu)vlastníckeho práva je okrem iného aj oprávnenie vlastníka vec v medziach zákona užívať. Vec môže byť v spoluvlastníctve aj viacerých osôb, pričom spoluvlastnícky podiel vyjadruje aj mieru účasti spoluvlastníka na vzťahu k spoločnej veci, čo znamená, že vyjadruje aj mieru účasti, pokiaľ ide o užívanie spoločnej veci. Ďalej uviedol, že každý zo spoluvlastníkov je v zmysle § 137 ods. 1 OZ oprávnený spoločnú vec užívať v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Tiež konštatoval, že v prípade, že spoluvlastníkovi nie je zabezpečené užívanie spoločnej veci v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, má právo na poskytnutie tomu zodpovedajúcej náhrady vo forme peňažného plnenia. Tomuto právu potom korešponduje povinnosť toho spoluvlastníka, ktorý vec užíva, takéto plnenie spoluvlastníkovi vylúčenému z užívania spoločnej veci poskytnúť. Uvedené právne závery sa v žiadnom ohľade neodkláňajú od záverov obsiahnutých v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 184/2010, ani s nimi nie sú v rozpore. Odvolací súd v prejednávanej veci však na rozdiel od rozhodnutia najvyššieho súdu, od ktorého sa mal riešením právnej otázky odkloniť, posúdil tretiu osobu užívajúcu spornú nehnuteľnosť (otca) ako člena domácnosti spolu s manželom žalovanej a dospel k záveru, že užívanie jeho osobou je z tohto dôvodu fakticky užívaním samotnou žalovanou, kde potom za existencie ďalších skutkových okolností dospel k záveru, že žalovaná ako jedna zo spoluvlastníčok predmetnej nehnuteľnosti túto užívala nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd pri riešení otázky zadanovej žalovanou neodklonil od právnych záverov vyjadrených vo vyššie spomenutom rozhodnutí najvyššieho súdu, keďže len dospel k odlišným skutkovým zisteniam, ktoré podrobil právnomu posúdeniu zhodne s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 184/2010.

22. Vzhľadom na to, že sa odvolací súd pri riešení právnej otázky konkretizovanej žalovanou v dovolaní neodklonil od toho, ako je táto otázka posudzovaná (riešená) v rozhodnutiach najvyššieho súdu, dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nevyplýva.

23. Dovolací súd pripomína, že sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. (3 Cdo 6/2017).

24. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.